

אָחַד: הַלֹּא יָדְעוּ כָּל פְּעֻלֵי אֲנֹן אֶבְלֵי עַמִּי אֲכָלוּ לֶחֶם יְהוָה לֹא קָרְאוּ:
 הַ שֵּׁם פָּחַדוּ פָּחַד בִּי אֱלֹהִים בְּרוּר צְדִיק: וְעֵצַת עֲנִי תְכַיְשׁוּ בִּי יְהוָה

זוהר תהלים

רבונם, שכאשר יוצא אדם זה מעולם הזה, מלאך ההוא יוצא נגדו על ד' שרפים מעופפים, ופורח לפניו, ואינו מניח לכל אותן שרי הדין אשר בצד הטומאה לגשת אליו, וכמה הם מלאכי השלום סביביו.

בבושהי, וכאשר מנשאים כנפיהם אותן השרפים אשר תחת החיה ההיא, מנקשים בכנפיהם ושרפים אותה, והיא נשרפת ולא נשרפת, קיימת ולא קיימת, וכך נידונת בכל יום, מאירה ואינה מאירה, אף על פי שיש לה מעשים טובים.

אין שיעור לשכר העוסקים בחכמה זאת לפי שאין שכר גדול בעולם ההוא, כמו לאלה העמלים בחכמה, להסתכל בכבוד רבונם, ואין שיעור להשכר, של אותן היודעים חכמה, להסתכל בכבוד רבונם, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב: "אֲשֶׁרֵי אָדָם מְצָא חֲכָמָה וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה" (משלי ג, יג).

גודל מעלת הוותרן לעניים

"עֵצַת עֲנִי תְכַיְשׁוּ בִּי ה' מְחַסֵּהוּ": (יד, ו)

[זוהר ח"א פ' וירא (דף קט.) זוהר תורה]

אמר רבי חייא, כל איש שהוא צר עין אל העניים, ראוי הוא שלא יתקיים בעולם, ולא עוד אלא שאין לו חיים לעולם הבא, וכל מי שהוא וותרן לעניים, ראוי הוא שיתקיים בעולם ושיתקיים העולם בזכותו, ויש לו חיים ואריכת החיים לעולם הבא.

הנחשים נכנעים ואינם יכולים להזיק ואלה השרפים כאשר נוסעים ונתגלים, נכנעים לפניהם אותן נחשים שרפים, היוצאים מן הנחש ההוא שגרם מיתה לכל העולם.

כפי שיגע ונצטער להכיר קונו כך הוא מקבל שכר

מלאך קדוש הזה עומד, כאשר הנשמה עולה ומגעת אצל, אז הוא שואל אותה בסודות החכמה האלוהית, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה ונדבק בה, כך נותנים לו שכרו.

אם היה ביכולתו ללמוד ולא למד נדחה לחוץ בבושה נוראה

ואם היה ביכולתו ללמוד אותה החכמה ולא למד, נדחית לחוץ ואינה נכנסת, ועומדת תחת היכל ההוא

זיו הזוהר

עצם השמים, היכל זוהר.

במשנה, איזהו חכם הלומד מכל אדם: יח. זה ההיכל של אותו המלאך יופיא"ל, והוא ההיכל